

rülni fog ezen hasznos selyemhernyókra annyira felhívni az érdeklődők figyelmét, hogy tenyésztésökkel kísérletek tétessenek, s ha tán az első próba kedvezőtlen eredményt is mutatna, még akkor is bátor vagyok az érdekelt közönséget egy nagyobb-szabású próbatételre buzdítani. Az ahhoz szükséges petemennyiséggel és tenyésztési utasítással szívesen szolgálnék bárkinek.

Bocskón (Mármaros megye), 1885. márczius hóban.

Egyesületi közlemények.

(Az Országos Erdészeti Egyesület 1885. évi márcziushó 25-én tartott rendes választmányi ülésének jegyzőkönyve.)

Jelen voltak : gróf Tisza Lajos elnök ö excja; Bedő Albert alelnök; Bothó Imre, Eleőd Jósa, Ghyczy Emil, Garlathy Kálmán, Hómann Bálint, Kallina Károly, Luczenbacher Pál, Rónai Antal, Scholcz Rezső, Vanke Sándor választmányi tagok; Horváth Sándor titkár és, a házépítés tárgyalása alatt, Czigler Győző műépítész.

I. A titkár az egyesületi pénztár állásáról a következő jelentést terjeszti elő :

Az egyesület összes bevétele folyó évi januárhó 1-jétől a mai napig	10.668 frt 31 kr,
kiadása ugyanezen idő alatt	1.480 „ 94 krt
tesz ki, jelenlegi pénztári készlete tehát	9.187 frt 37 kr.

Ezen összegből 2800 frt a budapesti fővárosi egyesület takarékpénztárban, 5800 frt az első hazai takarékpénztárban van gyümölcsözőleg elhelyezve, 587 frt 37 kr pedig az egyesület kézi pénztárában őriztetik.

A 10.668 frt 31 kr összes bevételből 197 frt 72 kr múlt évi pénztári maradékot képez, 1080 frt újonnan tett készpénz alapítvány fejében, 3604 frt 73 kr régi alapítvány törlesztésére, 614 frt 19 kr a Wagner alapítványra és 600 frt

a magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek segélyalapjára fizettetett be.

A rendes bevételekre tehát az itt felsorolt összegek levonása után összesen 4571 frt 67 kr esik.

A kiadások között ezuttal olyan tételek nem fordulnak elő, melyek az alaptökéhez csatolt összegekre vonatkoznának, a fennebb kimutatott 1480 frt 94 kr összes kiadásban tehát kizárólag folyó rendes kiadások foglaltnak.

A kézi pénztár 9187 frt 37 kr pénzkészletén kívül a pénztárban el van helyezve, a letéti számadás szerint még 4 drb takarékpénztári könyvecske is, és pedig egy 1100 frtról szóló, melylyel a Deák Ferencz alapítvány 1882. és 1883-ik évi pályadíja, egy 550 frtról szóló, melylyel ugyanezen alapítvány 1884-ik évi pályadíja, egy 1000 frtról szóló, melylyel a műszótár költségeire 1883-ban félre tett, és végül egy 1360 frtról szóló, melylyel az ugyanezen célra mult évben félre tett összegek helyeztetek el gyümölcsözőleg.

Tudomásul vétetik.

II. titkár bemutatja az 1884-ik évi számadásokat, melyek szerint a kézipénztár forgalma a következő volt :

összes bevétel	31.973 frt 81 kr,
„ kiadás	31.776 „ 09 „
maradék	197 frt 72 kr.

A bevételi összegben rendes bevételnek tekintendő 22.741 frt 73 kr, rendkívülinek 9.232 frt 08 kr.

A kiadási összegből rendes kiadást képez 13.099 frt 05 kr, rendkívülit : 18.677 frt 09 kr. Levonva a rendes bevételekből a rendes kiadásokat, tiszta megtakarítás mutatkozik : 9642 frt 68 kr.

Az alapítványok számadása szerint az egyesület tőkevagyonra áll : 3860 frt 50 kr készpénzből, 114.600 frt névértékű, vagy a jelenlegi árfolyam szerint számítva, 113.720 frt

pénzértékű értékpapirból és 77.103 frt 23 kr értékű magánkötelezvényből, összesen tehát névértékben 195.563 frt 73 krból, vagy pénzértékben 194.683 frt 73 krból.

Az alapítványi pénztár 3860 frt 50 kr készpénz készletéből 1000 frt a magyar földhitelintézetnél, a többi pedig, 14 frt kivételével, a takarékpénztárakban van elhelyezve. Ez utóbbiról a betéti könyvecske a kézipénztárban őriztetik.

A választmány a közölt főbb adatokat tudomásul véve, a számadások megvizsgálására és a jövő évi költségvetés elkészítésére Belházy Emil, Vanke Sándor és Kallina Károly választmányi tagokat küldi ki.

III. Elnök ő excellentiája jelenti, hogy a megelőző ülésen kiküldött építő bizottság megbízásában eljárván, az építendő ház vázlatos tervének és előleges költségvetésének elkészítése iránt intézkedett, s erre vonatkozó javaslatát, valamint az építkezés pénzügyi oldalára vonatkozó nézeteit külön jelentésben fogja előterjeszteni. Mielőtt azonban ezen jelentés felolvastatnék, kötelességének tartja megemlíteni, hogy az ebben említett tervek elkészíttetését az építő bizottság érdemes tagja Luczenbacher Pál volt szíves magára vállalni, mit a választmány köszönettel vesz tudomásul.

Ezután felolvastatik az építő bizottságnak következő jelentése :

Tisztelt Igazgató Választmány! A múlt évi decemberhó 20-án tartott választmányi ülésen megbízást nyertünk arra nézve, hogy az egyesület házépítése ügyében a szükséges előintézkedéseket megtegyük.

Ennek folytán mindenekelőtt az építendő ház vázlatos tervének és hozzávetőleges költségvetésének elkészítése iránt intézkedtünk, oly módon, hogy erre Czigler Győző és Berczik Gyula műépítészeket külön-külön kértük fel, közölvén velük a főváros által átengedett alkotmány-utcai telek vázlatrajzát és azon berendezési tervet, mely véleményünk szerint az egyesület elhelyezésére és másfelől a bérbeadandó részek előnyös értékesítésére nézve legelőnyösebbnek mutat-

kozott. A telek méreteit illetőleg azonban figyelemztettük egyszersmind a műépítészeket, hogy miután annak szélessége a honvéd-utcza irányában igen csekély, az egyesület lépéseket óhajt tenni a teleknek 3 öllel való kiszélesítésére, s hogy ennél fogva czélszerű lesz az alaprajzokat ezen eshetőségre való tekintettel is elkészíteni.

E megbízás alapján mindkét műépítész két-két tervet terjesztett elő, melyek mind figyelemre méltók, egy közülük pedig, a Czigler Győzőé, egyszersmind oly sikerült megoldásnak is tekinthető, hogy azt részünkről alapos megbirálás után is megnyugvással ajánljuk a tisztelt Választmánynak elfogadásra.

E terv berendezésének előnyeiről legjobban meggyőzhetik a tisztelt Választmányt maguk a rajzok, melyeket bemutatni szerencsénk van; részünkről tehát csupán azon szerencsés gondolatát emeljük ki a megoldásnak, mely az épület sarkának önálló kiképzésében nyer kifejezést, s mely nemcsak a homlokzat díszét emeli, hanem azt is lehetővé teszi, hogy a kapubejárás az épület középvonalán kívül az udvar középvonalába helyeztessék át, minek megint az az előnye, hogy a lépcsőház a bérházak szokásos berendezésétől eltérőleg nagyobb méretekkel és kényelmesebb tagozással az udvarban nyerhet elhelyezést, előnyére ugy a berendezésnek mint a telek intenzív kihasználásának.

Egyes részletek ugyan ezen a terven is módosítandók lesznek különösen azon körülmény folytán, hogy a telek eredeti szélessége a főváros részéről nem 3 öllel, mint reméltetett, hanem értesülésünk szerint, csak két és egynegyed öllel fog megnagyobbíttatni; mindamellett Czigler Győzőnek ezen megoldását az egyesület czéljaira nézve teljesen megfelelőnek találjuk s ennél fogva ismételten ajánljuk a tisztelt választmánynak, hogy azt a részletes tervek elkészítésének alapjául elfogadni méltóztassék.

Áttérve a kérdés pénzügyi oldalára megemlítjük, hogy a tervező az építés maximalis költségeit összesen 200.000 forintra számítja, melyből a telek árára 13750 és az építésre 186.250 forint esik.*)

*) Az exen átlagos számítás alapján megállapított maximalis építési költség kiszámításánál a beépített ür köbmétere 8 frt 50 krral vétetett számításba, holott az egyesület telkével szemben épülő kereskedelmi akademiánál a tényleges költségek ennél kevesebbet tesznek ki köbméterenként. Feltehető tehát, hogy a tényleges költségek Czigler ezen átlagos számítását nem haladják meg.

Viszont a ház bérjövendelmét s illetőleg az egyesület által elfogal-
lalandó helyiségek bérértékét a szomszédos házak tényleges bérjövendelmének
figyelembe vételével az első időben összesen 12.300 frtra
számítjuk, mely, ha a községi adó és más illetékek fejében 1600
frtot leszámítunk a 200.000 frtnyi befektetéshez képest $5\cdot3^0\%$ jöve-
delmezőségnek felel meg.*)

Az építkezés tehát az egyesületre nézve még az általunk alkal-
mazott mérsékelt bérszámítás mellett is előnyösnek mutatkozik.

A mi már most a 200.000 frtra számított befektetési tőke
fedezését illeti, erre nézve a következőket van szerencsénk elő-
terjeszteni.

Az egyesület értékpapirai a jelenlegi árfolyam szerint számítva
kitesznek 113.720 frtot;
az alapítványi pénztár készpénzkészlete 3.860 „
és a kézi pénztár feleslege kitesz 7.000 „
Luczenbacher Pál t. tagtársunk által felajánlatott
készpénzben 1.000 „
a Groedl cég által felajánlatott az épület fedélszéké-
nek elkészítése, a mi számítható körülbelül 3.500 frtra;
az alapítótagok által remélhetőleg befizettetik az építés
befejezéséig 5.000 frt;
és végül adományokra számítható 6.000 „

össesen tehát 140.080 frtra
rúg azon összeg, melyet az egyesület az építés befejezése idejéig
készpénzben fedezhet s így 60.000 frtra számítható a költségek azon
része, mely részletekben lesz törlesztendő. Ezen összegből 10.000 frt
beszerzéséről azonban gondoskodni nem kell, mivel a telek árának
 $\frac{3}{4}$ -ed része (kerekszámban 10.000 frt) a főváros által megállapított
feltételek szerint 10 év alatt lesz csak törlesztendő. Jelzálogi bizto-
síték mellett tehát részlettörlesztésre előre láthatólag 50.000 forintot
kell az egyesületnek kölcsön útján beszerezni, a mi mindenesetre
nem fog nehézséggel járni s remélhetőleg a kamatláb sem lesz
magasabb $5^0\%$ -nál.

*) A tervező a ház bérjövendelmét ettől eltérőleg 14050 frtra tehát 1750
forinttal ($12\cdot5^0\%$ -al) magasabbra számítja már az első időre is. Az előbbi számítás
tehát nem mondható túlságosan magasnak.

Az egyedüli kérdés tehát, mely még számításba veendő az, hogy a most említett 50.000 és a fővárosnak fizetendő 10.000 frt mily módon és mennyi idő alatt lesz törleszthető.

Erre nézve mindenek előtt megemlítjük, hogy az egyesület azon rendes jövedelmei, melyek az építés által nem érintetnek, s a melyek tehát az eddigi arányban jövőre is előreláthatólag befolyanak az utolsó három évi zárszámadások átlaga szerint összesen 16563 frtra számíthatók*), azon kiadások ellenben, melyek a következő években felmerülni fognak, a jótékony alapítványok évenként kifizetendő kamatait is ideértve, s minden egyes tételt eddigi tényleges kiadásoknál bővebbre számítva, legfeljebb 16.050 forintra**) előirányozhatók az egyesületi helyiségek értékén kívül; fel lehet tehát venni, hogy az egyesület szükségleteit az építendő ház tényleges bérjövödelmének érintése nélkül a többi rendes jövedelmekből is fedezni lehetend s így a ház után az együleti helyiségeken kívül befolyó jövedelem, továbbá az új alapítványok és a 70.000 forintot meghaladó kötelezvényekben biztosított alapítványi tőkéknek jövendőben befizetendő része egészen törlesztésre lesznek fordíthatók.

A ház bérjövödelmét mint fennebb említettük összesen 12.300 forintra lehet számítani; ebből azonban leütendő adó fejében 1.600 továbbá az egyesület helyiségeire és a titkári lakásra 2780, s végül a szerkesztői lakás bérre 808, vagyis összesen 5188 frt. A fentebbi 12.300 frtból tehát marad 7.112, kerek számban 7000 frt, mely az egyesület szükségletein felül törlesztésre fordítható. Ezenkívül felvehető, hogy az új készpénz alapítványok és újabb tőkebefizetések, melyek czimén eddig is 2000—3000 frt folyt be évenként, legalább 1000 forintot kitesznek, s így az egyesület évenként legalább 8000 frttal törlesztheti terheit. — Ezzel pedig a felveendő 50.000 frt kölcsön és a fővárosnak fizetendő 10.000 forint 10 év alatt teljesen törlesztve lesz.

*) Ezen összegben az alapítványi kamatok fejében a megelőző 3 évben átlagosan befolyt 3744 frt helyett, a remélhetőleg befizetendő tőkék kamatainak leszámításával, csak 3444 frt vétetett számításba. Jelenleg ugyanis a befizetetlen alapítványok összege 74.929 frt; számitattott befizetésre 5000 frt; maradna tehát újabb belépések nélkül is 69.929 frt, ennek 5% kamata = 3486 frt.

**) A megelőző 3 év alatt az egyesület összes rendes kiadásai a lakbéren kívül átlag 12586 frtot, lakbérrel együtt pedig 13876 frtot tettek ki.

Mindezeknél fogva tehát részünkről az építést megkezdhetőnek tartjuk s ezen czélból tisztelettel kérjük a t. Igazgató-választmányt, hogy a bemutatott tervet elfogadni s minket egyuttal felhatalmazni méltóztatnék, hogy egyfelől a részletes tervek és költségvetés elkészítése s másfelől, a t. Igazgató-választmány jóváhagyásának fentartásával, a kivitel iránt a szükséges szerződéseket megköthessük.

Budapesten, 1885. márczins 17-én.

Bedő Albert,
alelnök.

Luczenbacher Pál,
választm. tag.

Tisza Lajos,
elnök.

Horváth Sándor,
titkár.

Ezen jelentés alapján a választmány részletes vizsgálat alá vevén a bemutatott tervet, azt elnök ő excellentiájának és a tárgyalás ezen részéhez meghívott tervezőnek felvilágosításai után a maga részéről is elfogadja.

Áttérve ezután az építés pénzügyi oldalára, a választmány is hozzájárul azon nézethez, mely a bizottsági jelentésben kifejezést nyert, hogy t. i. az építéssel járó terhek törlesztése lehetőségig rövid időre terjesztessék ki, s ennél fogva kívánatosnak jelenti ki, hogy a felveendő kölcsön feltételei úgy contempláltassanak, s illetőleg az egyesület következő évi költségvetései akként állapittassanak meg, miszerint úgy a felveendő kölcsön, mint a telek ára is lehetőségig 10 év alatt törlesztethessék.

Minthogy azonban ezen esetben az egyesület külön rendeltetéssel bíró alapítványainak felhasználása kikerülhetlenné válik, a választmány szükségesnek tartja ez uttal is kijelenteni, hogy nem csak az építési ügy lebonyolításánál, de az egyesületi költségvetések megállapításánál is folytonosan és első sorban gondoskodni fog arról, miszerint ezen alapítványok tőkái, addig is, míg a terhek törlesztése után az egyesület jövődöbeli jövedelmeiből ismét külön kiszakíthatnának, sértetlenül fentartassanak, évenkénti kamatjaik pedig rendelteté-

sükre való felhasználás végett az egyesület folyó jövedelmeiből kiszolgáltassanak.

Elnök ő excellentiájának erre vonatkozó előterjesztése alapján tudomásul veszi továbbá a választmány, hogy a második emeleten elhelyezendő egyesületi helyiségeken és a titkári lakáson kívül a szakalelnök számára is terveztetett az első emeleten egy nagyobb lakás, a mely felett annak idejében az egyesület rendelkezhetni fog. Egyelőre azonban a jelenlegi alelnök kijelentette, hogy míg az egyesület kellően nem tájékozhatja magát az iránt, hogy ezen építkezés által vagyoni helyzete miként alakul, ezen körülményre a maga személyét illetőleg általában reflectálni nem kíván.

Ezen megállapodások után felhatalmazza a választmány az építő bizottságot, hogy az elfogadott előleges terv alapján a részletes tervek elkészítésére és az építés kivitelére nézve, a jelentésben kimutatott 200.000 frt maximalis költségek keretein belül s a választmány jóváhagyásának fentartásával a szükséges szerződéseket megkösse.

Ezen ügygyel kapcsolatban a titkár jelenti, hogy a mult választmányi ülés határozata értelmében a felhívások a kötelezvényekben tett alapítványok befizetése és az adakozásra felhívandó erdőbirtokosok bejelentése végett szétküldetek. Jelenti továbbá, hogy a nagyméltóságú földmívelési miniszterium folyó évi 5640. szám alatt kelt leiratával jóváhagyta az alapszabályok azon pótszakaszát, melyet a megelőző választmányi ülés a külön rendeltetéssel bíró alapítványoknak az építés céljaira való felhasználhatása végett kiegészítésül felvenni szükségesnek látott. Végül bemutatja a fővárosnak a telek átengedése ügyében hozott következő határozatát.

16.631. szám. A főváros V-ik kerületében 1029., 1030., 1031—1039/1, 1031—1039/2, 1031—1039/6, 1031—1039/7, 1031—1039/8, 1031—1039/9 hr. sz. a fekvő telkeknek a folyó évi februárhoz

20-án 10.782. sz. a. kelt tan. határozattal jóváhagyott egyesítési és szabályozási térrajza oly felhívással adatik ki a t. ügyészségnek, hogy annak telekkönyvi keresztülvitelét eszközölje ki, s eljárásáról tegyen a tanácsnak jelentést.

Minthogy pedig az említett térrajz szerint felosztott és szabályozott telkek közül az 1030. hr. sz. telekkönyvileg és felmérésileg 359.66 □ ölet tartalmazó, a szóban lévő felosztás és szabályozás folytán 274.00 □ öl terjedelművé vált telkek a közgyűlés 1884. évi novemberhó 12-én kelt 732 kgy. számú határozatával az országos erdészeti egyesületnek eladatni határoztatott, tekintve, hogy most már a szerződés megkötésének útjában mi sem áll, a mult évi 57.757. sz. tan. határozat kapcsán utasittatik a VII. ügyosztály, hogy a fentebb megjelölt telek iránt a közgyűlési határozat értelmében az országos erdészeti egyesülettel az adásvevési szerződést kösse meg, s jóváhagyás végett a tanácsnak mutassa be.

Miről az országos erdészeti egyesület tudomás, a VII. ügyoszt. s a t. ügyészség pedig mihez tartás végett felzetten értesittetik.

Budapesten, 1885. évi márcziushó 14-én.

A fővárosi tanács:

Kada,
alpolgármester.

IV. Elnök ő exciája megemliti, hogy azon hármás bizottság, mely a mult választmányi ülés által az állami szolgálatban álló erdészeti altisztek nyugdíj igényeinek és a nyugdíj törvényjavaslat erre vonatkozó határozatainak tanulmányozására küldetett ki, megállapodásáról részletes jelentést készített. (Lásd alább) minthogy azonban a törvényjavaslat képviselőházi tárgyalása egészen váratlanul oly gyorsan kezdetett meg, hogy a választmányi ülés összehívására idő nem volt, az elnökség jónak látta e jelentés alapján feliratot intézni a földmívelési miniszteriumhoz azon meleg kérelemmel, hogy a javaslat azon szakaszának, mely az erdőörök nyugdíjazására vonatkozik, s melyben az erdőörök nyugdíja a mezőgazdaságnál alkalmazott altisztekkal egyenlően decenniumok szerint szabattott meg, módosítását kieszközölni s illetőleg oda hatni

méltóztassék, hogy az erdőőrök is a hivatalozolgákkal és tisztviselőkkel egyenlő elbánás alá essenek.

Ugyanezen felterjesztésben megemlítettett továbbá az is, hogy a törvényjavaslat azon szakaszában, mely által a bányatárs-ládákhoz járuló személyzet a leendő törvény hatálya alól kivéte-tett az erdészeti társládákhoz járuló személyzet nincs megem-lítve, holott ezen intézkedésnek kiterjesztése az állandó erdőmun-kásokra is ép oly szükséges, mint a bányászati személyzetre.

Maga a fenebb említett bizottsági jelentés így szól :

Tekintetes Igazgató-választmány! Mult évi deczemberhó 20-án tartott tanácskozásaink alkalmával, midőn egyebek között az új nyug-dij törvényjavaslat némely határozatai is szóba hozattak, két idevágó kérdés tanulmányozásával bizattunk meg.

Egyike ezeknek az 1867 előtti időkbén alkalmazott erdészjelöl-tekre (candidatusokra) vonatkozik, kik eskü nélkül, vagy az ugyneve-zett titoktartási eskü (Verschwigensheit-Eid) alatt díjtalanul vétettek fel a szolgálatba s a tulajdonképeni hivatalos esküt csak akkor tették le, midőn több-kevesebb candidátusi év után valóságos erdőgyakor-nokokká neveztetek ki. Az erdészjelöltek ezen candidátusi évei, miután a szolgálati idő általában a hivatalos eskü letételétől számit-tatik, az akkori nyugdíjszabályok értelmében természetesen nem vol-tak beszámíthatók; a szabályok ezen szigora azonban később nem ju-tott érvényre, mert midőn az első esetek felmerültek, Ő felsége 1878. február 16-án kelt legfelsőbb elhatározásával megengedte, hogy az erdészjelöltek ingyenes évei a díjazott vagyis a hivatalos eskü letételére következő szolgálati idővel egyenlő érvényűnek vétessenek. Az erdészjelöltek azon aggálya tehát, hogy sokszor nagy nélkülözéssel s hosszú időn át eltöltött jelölti szolgálatuk még a nyugdíjazásnál sem vétetik figyelembe, ezen időtől kezdve teljesen megszűnt. Most azonban, midőn a nyugdíj-szabályok codificálása terveztetik, ismét felmerült az a kérdés, vajjon az új törvényjavaslatnak, melyben a fentebb említett legfelsőbb elhatározás érvényben hagyása egyenesen nincs kimondva, nem fog-e a végrehajtásnál oly értelmezés adatni, mely a már megnyert s törvényerővel bíró szabály által biztosított kedvezmény megvonását vonhatná maga után.

A másik kérdés, melynek megvizsgálására megbízatást nyertünk, az új nyugdíj törvényjavaslat azon határozataival áll kapcsolatban, melyek az államerdészethél alkalmazott erdőlegények, erdőőrök, főerdőőrök, fővadászok, raktárőrök, famesterek, gépkezelők stb., szóval az erdészeti altisztek és az állandó erdőmunkások ellátását szabályozzák. Egész általánosságban felemlítettett ugyanis, hogy a törvényjavaslat ezen határozataiban az erdészeti altisztek és állandó erdőmunkások ellátása sokkal mostohábban contempláltak, mint a hivatalozgáké és azon más altiszteké, kik például a sóelárusító hivataloknál, a dohánygyáraknál és a szolgálat több más ágainál alkalmaztatnak. Felhivattunk tehát, hogy a törvényjavaslat intézkedéseit gondosan összehasonlítva a jelenlegi szabályokkal, indokolt véleményt adjunk arra nézve, vajjon forognak-e fenn komoly okok, melyek az Országos erdészeti egyesületet arra indíthatnák, hogy illetékes helyen felszólaljon az illetők jogos igényeinek figyelembe vétele érdekében.

Mielőtt megbízatásunkhoz képest ezen két kérdésben tiszteletteljes véleményünket előterjesztenők, szükségesnek tartjuk előre is kijelenteni, hogy részünkről szigoruan azon álláspontra helyezkedtünk, melyet a tisztelt igazgató-választmány az erdőtisztek helyzetének kérdésében elfoglalni helyesnek látott, vagyis folytonosan szem előtt tartottuk, hogy az Országos erdészeti egyesületnek a jelenlegi viszonyok között, nem volna sem tanácsos, sem hivatásában álló, bárki érdekében is, oly követelések mellett felszólalni, melyek bármi tekintetben is kivételes kedvezményeket involválnának magukban, hanem legfeljebb csak oly igények figyelembe vételét ajánlhatja, melyek a jelenlegi alapon s másokkal szemben is teljesen méltányosaknak, jogosaknak és épen ezért teljesíthetőknek is tekintethetnek.

Ezen szempontból kiindulva, a volt erdészjelöltek azon óhajtatását, hogy díjtalan szolgálati éveik az új törvény életbe lépése után is beszámíttassanak a szolgálati időbe, teljesen méltányosaknak találjuk, mert mint már kezdetben kimutattuk, ebben az óhajtatásban nem valami új kedvezmény kieszközléséről, hanem egy már tényleg elismert jog fentartásáról van szó. De épen azért, mert egy törvényerővel bíró szabályok által megadott kedvezmény fentartása körül forog a kérdés, nem is kételkedhetünk egy pillanatig sem, hogy a leendő törvény végrehajtásánál soha sem fog annak oly értelmezés adatni, mely az erdészjelöltek megrövidítésére vezethetne, s ezért, bár egészen felesle-

gesnek nem tartanók, hogy a törvény szavai e tekintetben is világosan kijelöljék a követendő eljárást, még sem látjuk elkerülhetetlenül szükségesnek, hogy az Országos erdészeti egyesület a javaslat szövegének módosítása s illetőleg kiegészítése érdekében felszólaljon. Ugy hiszszük azonban, hogy az érdekelteknek igen nagy megnyugtatósára szolgálna, ha a képviselőházi tárgyalások alkalmával elnök ö excellentiája egy egyszerű felszólalás által a magas kormánynak módot nyújtani kegyeskednék arra, hogy nyilatkozatával a felmerült kételyeket eloszlathassa.

Áttérve már most megbízatásunk második részére, valóban constatálnunk kell, hogy az erdészeti altisztek az új javaslat által sokkal mostohább elbánásban részesíttetnek, mint a minőben nézetünk szerint, a javaslat álláspontjáról, a legszigorubbán mérlegelve is a körülményeket, részesíttetniök kellene. A javaslatnak tudvalevőleg egyik legfőbb és mindenki által örömmel üdvözölt törekvése az, hogy a tisztviselők és szolgák helyzetén, a mennyiben a körülmények engedik, a jelenlegi állapothoz képest javítva legyen. E törekvés — sajnos — csak az erdészeti altisztekkel szemben nem nyert érvényesülést. A javaslat azon határozatai, melyek az erdészeti altisztekre vonatkoznak, általában véve csak két pontban térnek el a jelenleg érvényben lévő szabályoktól.

És pedig az első eltérés abban áll, hogy a nyugdíjképességhez szükséges idő 10 évben állapittatik meg, holott eddig az erdészeti altisztek már a 8-ik szolgálati év betöltése után igényt tarthattak a nyugdíjra. A második eltérés ellenben kimondja, hogy ezen altisztek nyugdíja a 30 és 40-ik év között az eddigi $\frac{2}{3}$ helyett a fizetés $\frac{3}{4}$ -ében szabandó ki.

Az első intézkedés, mint látható, némi megrövidítést foglal magában, mely egyesekre nézve esetleg érzékeny is lehet, de el kell ismerni, hogy felszólalni elléne nem lehet, mivel a javaslat mindenkire nézve a 10 évet jelöli ki azon minimalis időnek, melynél a nyugdíj-igények kezdődhetnek. A második eltérés ellenben kedvezményt tartalmaz az erdőőrökre nézve, a mennyiben egy 300 frt fizetést élvező erdőőr például, ha a 30—40 év között megy nyugalomba, 200 frt nyugdíj helyett 225 frtot fog élvezhetni.

Ez a kedvezmény azonban — eltekintve attól, hogy csak azon keveseknek fog javukra válni, kik a 30—40 év között válnak meg a

szolgálattól — aránytalanul csekélynek tekinthető azon valóban jelentékeny előnyökhöz képest, melyeket az új javaslat a más ágaknál szolgáló altisztek és általában a hivatalszolgák részére biztosít.

Hogy ezt számadatokkal világosan kimutathassuk, legyen szabad röviden megismertetni azt a rendszert, mely szerint a nyugdíjazás történni fog az új javaslat szerint.

Az erdészeti altisztek — és velük egy kategóriába sorozva a mezőgazdaságnál, vesztegintézeteknél alkalmazott altisztek, s továbbá a fogházőrök, utkaparók, hidőrök stb. — a javaslat 27-ik szakasza szerint külön elbánás alá esve, a jelenleg is érvényben levő decennialis rendszer szerint nyugdíjaztatnának a következő módon:

a 10. és 20-ik szolgálati évek között beszámítható fizetésük	$\frac{1}{3}$	=	33 $\frac{0}{3}$ %-ával
a 20. és 30-ik	"	"	"
a 30. és 40-ik	"	"	"
és a 40-ik év után egész	"	"	100 $\frac{0}{0}$ %-ával.

Ettől eltérőleg a hivatalszolgák és a 27. §-ban nem említett dohánygyári stb. altisztek a tisztviselőkkel egy kategóriába helyezve, évek és %-ok szerint nyugdíjaztatnak oly módon, hogy a 10-ik év után fizetésük 40 $\frac{0}{0}$ -át és azon túl minden év után még 2 $\frac{0}{0}$ -át nyerik, úgy, hogy nyugdíjuk a 40-ik év után 100 $\frac{0}{0}$ -ra emelkedik.

E két rendszer eredménye között első tekintetre is feltűnik a nagy különbség, mert ha egyelőre tekinteten kívül hagyjuk is azt a nagy előnyét a hivatalszolgáknak és szerencsés társaiknak, hogy bármely időpontban lépnek is nyugalomba, szolgálatuk minden egyes éve figyelembe vétetik, — és csak a decenniumok kezdetén mutatkozó eltéréseket vesszük is tekintetbe, itt is érezhető különbségeket tapasztalunk az erdőőrök rovására, a mennyiben ezek, mint említők,

a 10-ik év betöltése után	33 $\frac{0}{3}$ %-ot,	a hivatalszolgák ellenben	40 $\frac{0}{0}$ -ot,
a 20-ik "	"	"	"
a 30-ik "	"	"	"
kapnak, tehát 6., 10 és 5 $\frac{0}{0}$ -kal többet.			
Ez azonban a minimalis különbség s az eltérés a decenniumok későbbi éveiben folytonosan emelkedik, úgy hogy azok végén valóban jelentékenynyé válik, a mennyiben			
19 évi szolgálat mellett az erd. altisztek	33 $\frac{0}{3}$ %-ot,	a h. sz. ellenben	58 $\frac{0}{0}$ -ot,
29 "	"	"	"
39 "	"	"	"
tehát az utóbbiak 24., 28 és 23 $\frac{0}{0}$ -kal többet kapnak.			

És ehez járul még az is, hogy míg a hivatalsszolgák és általában az altisztek özvegyei férjük elhalálozásakor 2 havi fizetéssel egyenlő temetési járulékot nyernek, az erdészeti altisztek özvegyeitől ezen valóban nagy jótéteménynek tekinthető kedvezmény is megvonatik.

Ha már most ezen, az erdészeti altisztekre nézve oly nyomasztó megkülönböztetésnek okát keressük, lehetetlen azt másban feltalálnunk, mint azon egyetlen körülményben, hogy az erdészeti altisztek jelenleg is más elbánás alá esnek, mint szerencsésebb társaik és a hivatalsszolgák.

Az erdészeti altisztek ugyanis, mint mellékesen már jeleztük, jelenleg is a decennialis rendszer szerint nyugdíjaztatnak (az új tervezethez képest azzal a csekély különbséggel, hogy most nem a 10, hanem a 8-ik évtől kezdve érik el a nyugdíjképességet és hogy a 30 és 40 év között nem $\frac{3}{4}$ -ét, hanem $\frac{2}{3}$ -át kapják fizetésüknek), a többi altisztek és hivatalsszolgák ellenben egy sorba helyezve a tisztviselőkkel, quinquenniumok szerint nyerik nyugdíjukat oly módon, hogy a 10 és 15-ik szolgálati év között fizetésüknek ($\frac{1}{3}$) 33 $\frac{0}{100}$ -át, 15—20 év között ($\frac{3}{8}$) 37.5 $\frac{0}{100}$ -át, a 20—25 év között ($\frac{4}{8}$) 50 $\frac{0}{100}$ -át, a 25—30 év között ($\frac{5}{8}$) 62.5 $\frac{0}{100}$ -át, a 30—35 év között ($\frac{6}{8}$) 75 $\frac{0}{100}$ -át, a 30—40 év között ($\frac{7}{8}$) 87.5 $\frac{0}{100}$ -át és a 40-ik év után ($\frac{8}{8}$) 100 $\frac{0}{100}$ -át kapják.

Különbség ezek szerint most is van az erdészeti altisztek és a hivatalsszolgák nyugdíja közt, de ez, mint első tekintetre is látható, sokkal csekélyebb, mint a minőt fönnebb az új törvényjavaslat alapján kimutattunk.

A páratlan számú quinquenniumok éveiben egyáltalában nincs is semmiféle eltérés a két fél nyugdíja között, a páros számú quinquenniumok alatt pedig egyideig 4.2 $\frac{0}{100}$, s később a legkedvezőtlenebb esetben is csak 12.5 $\frac{0}{100}$ -kal vannak jobban ellátva a hivatalsszolgák és más altisztek, mint az erdőőrök.

A különbség tehát jóval csekélyebb, mint jövőben lenne s így határozottan azt lehet mondani, hogy az erdőőrökre vonatkozó új határozatok még akkor is mostohák volnának, ha a mostani szabályok megkülönböztetései igazságos kiindulási pontul volnának elfogadhatók. Tényleg azonban a jelenlegi szabályok eltérő intézkedései sem tekinthetők méltányosoknak, mert — mint könnyű kimutatni — nem az egyik és másik fél szolgálati minőségének és fontosságának igazságos

mérlegeléséből és az illetők jogos igényeinek ezen az alapon való megállapításából, hanem egészen véletlen okokból származnak. Azon időben ugyanis, melyekből a mostani nyugdíjszabályok származnak, a személyzet ügyei nem egyöntetű, egységes eljárás szerint intéztettek, hanem az egyes főbb szolgálati ágaknak külön-külön szabályaik voltak, melyek szerint eljártak. Így például a bányászati és erdészeti altisztek a régi bányakincstári kerületekben 1857-ig egyenlő elbánás alá estek. Ekkor az erdélyi és nagybányai kerületben az erdészeti altisztekre nézve a jelenlegi decennialis rendszer léptetett életbe, mely később 1869-ben a besztercebányai s azután hosszabb-rövidebb idő alatt a többi bányakerületi erdészeti altisztekre, sőt újabb időkben a nem bányászati kerületek erdészeti altisztjeire is kiterjesztetett. A bányászat ellenben saját altisztjeire nézve 1857. után is a régi rendszert tartotta érvényben s hosszú idő letelte után csak a közel multban látott hozzá a rendszer méltányos módosításához. De akkor aztán a viszonyok nagymérvű változásaira támaszkodva, épen mert később fogott hozzá a munkához, oly nyugdíj-szervezetet eszközölt ki, mely nemcsak az erdőőrökre nézve fennálló decennialis, hanem a hivatalszolgákra érvényes előbb ismertetett quinquenniális rendszerrel is jóval előnyösebb, sőt a törvényjavaslatban most tervezett általános nyugdíjazási rendszernek sem marad, mindent egybevetve, mögötte.

A mint ezen egyetlen példából is láthatni, a jelenleg fennálló különbségek a nyugdíjszabályok egyenlőtlen fejlesztéséből származnak, s épen ezért nem volna méltányos és igazságos, hogy e különbségek a küszöbön álló codificatio alkalmával az alkotandó új törvénybe is átvitessenek, sőt még fokoztassanak is. Hogy erre valószínű ok nincsen, bizonyítja másfelől az a körülmény is, hogy Ausztriában, hol egyébként ugyanazon nyugdíjszabályok állanak fenn, mint jelenleg nálunk, az erdőőrökre régebben ott is alkalmazott decennialis rendszert Ő felségének egy legfelsőbb elhatározása még 1870-ben eltörölte, elrendelvén, hogy az erdészeti altisztek ugyanazon elbánásban részesíttessenek, ha nyugalomba lépnek, mint a többi altisztek és tisztviselők. Ott tehát az erdészeti altisztek és más altisztek és szolgák között nem tétetik különbség, s bizonyára nem fog tétetni akkor sem, ha a nyugdíjszabályok codificaltatni fognak, mint most nálunk.

Valóban nem lehet tehát méltányosan és igazságosan oly okot találni, mely az erdészeti altisztekkel szemben a tervezett kedvezőt-

lenebb elbánást igazolhatná, hisz az erdőőr sem a szolgálatba lépés feltételei, sem a szolgálat minősége, sem az ezzel járó felelősség tekintetében nem áll semmivel sem hátrább más altiszteknél és a hivatalszolgáknál. Ha ez utóbbiaktól az elemi ismereteken kívül értelem, ügyesség, pontosság és megbízhatóság, egyes szakok altiszteitől pedig ezen felül némi szakismeretek is követeltetnek, ugy ezen tulajdonságokkal az erdőőrnek is feltétlenül birnia kell, sőt a mi a szakképzettséget illeti, azt nem is a szolgálatban, mint mások, hanem még a rendes szolgálatba lépés előtt kell megszereznie, mert az 1879: XXXI. t.-czikk értelmében az erdőőri szakvizsga sikeres letételének igazolása nélkül nem is vehető fel most már az állam szolgálatába. Szolgálatba is van oly terhes, mint bármely más altiszté, s mindenesetre fontosabb és nehezebb, mint a hivatalszolgáké, kik a nap meghatározott óráiban teljesítenek kötelességet s azontul magánkereset után nézhetnek, míg az erdőőr szolgálatba éjjel és nappal folytonos, épen mint felelőssége, mely soha sem szűnik meg s mindenre kiterjed, a mi a felügyeletére bizott 2—3, s gyakran 8—10 ezer hold kiterjedésű kerületben történik. A tulajdonképeni erdőőri szolgálaton kívül, melyet kitett, félreeső helyeken gyakran zord időben, egészsége, és mint az évről-évre előforduló esetek bizonyítják, nem egyszer élete veszélyeztetésével teljesít, vezetnie kell az összes erdei munkákat, felügyelni ezreket érő anyagokra, melyekért teljes felelősséget visel.

Valóban, ha mindezeket szigoruan mérlegelni kellene, az erdőőr inkább az első, mint az utolsó helyet érdemelné meg az altisztek és hivatalszolgák között.

Még az az egyetlen szempont is, mely első tekintetre az új törvényjavaslat kedvezőtlen határozatait igazolni látszik, hogy t. i. az erdőőrök legtöbbsnyire távol eső, kitett helyeken lakván, természet-szerűen kevesebb igénynyel birnak, mint a városokban lakó altisztek, még ezen szempont is jól megfontolva a dolgot, mellettük szól, mert ha a félreeső helyeken való tartózkodás előnyös lehet is eleinte, míg a gyermekek iskoláztatásáról gondoskodni nem kell, határozottan hátrányosnak mondható később, midőn ezen körülmény szüksége beáll, sőt valóságos teherré változik át akkor, midőn az illető altiszt nyugalomba lép, mert az ilyen félreeső helyeken már csak a lakáshiány miatt sem maradhatván, rendesen idegen helyre kénytelen költözni,

hol a viszonyokkal tájékozatlan lévén, aránylag drágán él s még azon csekély mellékkeresetre sem tehet szert, melyhez például a hivatal-szolgák szolgálati helyükön maradva, oly könnyen hozzájutnak.

És igazolja az erdészeti altisztekre nézve a méltányos elbánást továbbá az a körülmény is, hogy ezen altisztek, mint tudva van, illetményeiket nem mind pénzben, hanem részben tűzifa és földjárandóságokban kapják, melyek — egyes eseteket leszámítva — a nyugdíjba nem számítatnak be, s így tulajdonképen a hivatal-szolgákkal egyenlő elbánás mellett is csekélyebb részét kapják nyugdíjképen járandóságaiknak, mint ezen utóbbiak, kik a lakbéren kívül, 40 évi szolgálat után például, teljes illetményüket megtartják.

Mindezeknél fogva tehát tiszteletteljes véleményünk az, hogy az Országos erdészeti egyesület ezen esetben egész megnyugvással pártfogásába veheti az erdőörök ügyét, mert a nélkül, hogy kimondott elvétől a legcsekélyebb mértékben is eltérne, szót emelhet a mellett, hogy a közszolgálat ezen ágánál alkalmazott altisztek a hivatal-szolgákra nézve contemplált elbánás alá vétessenek.

Azon esetre, ha a t. igazgató-választmány ezen alázatos javaslatunkat elfogadni méltóztatik, bátrak vagyunk egyuttal megjelölni azon módosításokat is, melyek a törvényjavaslat szövegében ehhez képest eszközlendők volnának.

Miután ohajtásunk, mint az előbbiekből kitünik, csupán az, hogy az erdészeti altisztek is ugyanazon elvek szerint nyugdíjaztassanak, mint a hivatal-szolgák és a velük egy sorba helyezett többi altisztek, a törvényjavaslat szövegében csupán azon pont volna kihagyandó, mely az erdészeti altiszteket a fentebb ismertetett kivételes intézkedés alá helyezi; nevezetesen törlendő volna a 27. §. kezdetén ezen kifejezés: „az erdészetenél“. Ezen egyszerű változtatással ugyanis az erdőörök a hivatal-szolgák és azon altisztek közé helyeztetnek vissza, kiknek nyugdíjzása a 24. §. szerint fog történni.

Végül megbizatusunkhoz képest megemlitjük, hogy a törvényjavaslatban az állandó erdőmunkásokról általában nem tétetik említés s így ezeket legfeljebb a javaslat 27. szakaszában említett állandó napszámosok közé lehetne befoglalni. Minthogy azonban a törvényjavaslat ezen állandó napszámosok özvegyei és árváinak ellátásáról nem gondoskodik, az állandó erdőmunkások ellenben ezen jogokat több mint egy évszázad óta élvezik, s így attól őket megfosztani nem

lehet, rájuk igazságosan és méltányosan ezen §-t sem lehetne alkalmazni.

De ez nem is képezne semmiféle nehézséget, mivel az állandó erdőmunkások érdekében épen azt kell kívánni, hogy miként a társládákhoz járuló bányamunkásokra nézve határozottan kimondatott, úgy az erdőmunkásokra is kimondassék, miszerint rájuk a készülő törvény hatálya nem terjed ki.

Ezen czélból tehát csupán azt kellene kieszközölni, hogy a törvényjavaslat 64. §-ának e) pontja, mely így szól: „a bányatársládákhoz járulóknak nyugdíjazása, valamint mindezek özvegyeinek és árváinak ellátása tekintetében nem ezen törvény határozmányai, hanem továbbra is a reájuk nézve fennálló külön törvények és szabályok intézkedései irányadók,“ ekként módosíttassék:

„e) a bányászati és erdőészeti társládákhoz járulóknak nyugdíjazása, valamint mindezek özvegyeinek és árváinak ellátása tekintetében nem ezen törvény határozmányai, hanem továbbra is a reájuk nézve fennálló külön törvények és szabályok, illetőleg az erdei munkásokra nézve szervezendő társládák szabályainak intézkedései irányadók.“

Budapest, 1885. január 16-án.

Rónai Antal.

Hoffmann Sándor.

Horváth Sándor.

Az ezen jelentés alapján készült felterjesztés és Elnök ő exjának képviselőházi felszólalásai folytán a társládákra vonatkozó módosítás csakugyan fel is vétetett a törvényjavaslatba, sőt elnök ő exciája fáradozásának sikerült ezenkívül azt is kieszközölni, hogy a javaslat azon fontos határozata, melyben kimondatik, hogy a szolgálat teljesítése alatt megtámadás folytán munkaképtelenné vált pénzügyőrök, rendőrök stb. tekintet nélkül szolgálati idejükre teljes fizetésüket nyerik nyugdíjképen, utólagosan az erdőőrökre is kiterjesztetett.

Az a kétségkívül legfontosabb módosítás azonban, hogy t. i. az erdőőrök is a tisztviselők és hivatalsszolgákra nézve megállapított elbánás alá vétessenek nyugdíjazás alkalmával — sajnos — nem volt keresztül vihető.

A választmány tudomásul veszi az előterjesztésben foglaltakat s bár az egyesület óhajtása minden részében nem lehetett is teljesedésbe, mindamellett Rónai Antal választmányi tag indítványára hálás köszönetet mond Elnök ő excellentiájának azon meleg érdeklődésért, melylyel az erdőörök ügyét felkarolta, midőn helyzetük javítása érdekében a törvényjavaslat tárgyalása alatt minden egyes alkalommal felszólalt, s ezen nyilatkozatát a jegyzőkönyvbe is felvételre határozza.

V. A titkár jelenti, hogy az „Erdőrendezéstau“ kézikönyvére 1882-ben hirdetett és múlt évi decemberhó 31-én lejárt pályázat eredménytelen maradt, kéri tehát a választmányt, hogy a pályázat visszavonása vagy meghosszabbítása s továbbá a Deák Ferencz alapítvány folyó évi kamataiból kitűzendő pályakérdés megállapítása iránt intézkedni sziveskedjék.

A választmány tekintettel arra, hogy az Erdőrendezéstau egyike a leginkább nélkülözött kézikönyveknek a pályázatot azon reményben, hogy végül mégis sikerre vezet, fentartja és újabb határidőül a folyó 1885-ik év utolsó napját tüzi ki; az új pályakérdés tervezésére ellenben Rónai Antal, Bothó Imre, Garlathy Kálmán és Horváth Sándor tagokból álló bizottságot küld ki, oly felhívással, hogy javaslatukat lehetőségig már a következő választmányi ülésen beterjesszék.

VI. A következő új tagok vétetnek fel:

a) alapítóknak: Kiss Ferencz és Gabnay Ferencz m. kir. erdőgyakornokok, egyenként 160 frt alapítvánnyal kötvényben, ajánlja Földi János; Kauffmann Béla m. kir. erdőgyakornok 160 frttal kötvényben, ajánlja Kuzma Gyula; Bekény Aladár erdőakadémiai hallgató 160 frttal kötv., ajánlja Tomcsányi Gusztáv; Hollós Ferencz m. k. erdészjelölt 160 frttal kötv., ajánlja Földi János; Teschler

Vincze m. k. erdész, Roheim Károly fakereskedő és birtokos, Wámoscher Nándor földbirtokos, egyenkint 160 frt alapítvánnyal készpénzben, ajánlja a titkár; a m. kir. erdőigazgatóság M.-Szigeten 600 frt újabb alapítvánnyal; Lange Pál megyei ker. erdész 160 frt alapítvánnyal kötv., ajánlja Solti Arnold; gróf Keglevich István 200 forint alapítv. kötv., ajánlja Elnök ő excja; Parragh Béla m. k. műszaki dijnok 160 frt alapítv. kötv., ajánlja Lesenyi Ferencz; Simonisz Frigyes m. kir. erdész 160 frt alapítv. kötv., ajánlja Pisó Cornél; Gáspár Béla m. kir. erdész 160 frt alapítv. kötv., ajánlja Tomcsányi Gyula;

b) rendes tagoknak: Tóth Miklós hercz. erdőrend. gyakornok, ajánlja Kim Béla; Lohr Antal erdőakad. hallgató, ajánlja Lonkay Antal; Prohászka Alfréd m. kir. erdőőr, ajánlja Aladics Emil; Ruttkay Géza megyei ker. erdőgondnok, ajánlja Erdődi György; Pilz Ottó Coburg herczegi főerdész, Förster Gyula urad. erdőgyakornok, ajánlja Früstök István; Szőcs Dénes végz. erdőakad. hallgató, ajánlja a titkár; Teuchmann József m. kir. erdőőr, ajánlja Sugár Károly; Bocz Géza erdőakad. hallgató, ajánlja Szécsi Zsigmond; Burián János erdészsegéd, ajánlja Burián Ferencz; Eppstein Vilmos népbankigazgató, ajánlja Bükhely Antal; Zsegora Mihály m. kir. erdőőr, ajánlja Rochlitz Pál; Vozdánshky József m. k. erdőőr, ajánlja Steinhausz József; Molnár János urad. erdőőr, ajánlja Dávid János; Goró Ferencz és Szakmáry Ferencz m. kir. műszaki dijnokok, ajánlja Gergő Károly; Skrbek Károly és Sulyán Géza erdőrend. gyakornokok, ajánlja Balás Béla; Schmidt Károly m. k. erdőgyakornok, ajánlja Réti Alajos; Murinai György Coburg herczegi erdőőr, ajánlja Bradovka Károly; Battyel Mihály főkáptalani erdész, ajánlja Kiss-Horváth József; Lászlóffy K. Géza m. k. főerdőőr és Tersánszky Mihály

m. k. erdőőr, ajánlja Révai Lajos; Rákóczy Sámuel m. k. bányamérnök segéd, ajánlja Bedő Albert; Riesz József erdőgyakornok; ajánlja Orlovsky Gyula; Horváth Dezső tisztartó es Vitt Frigyes uradalmi főerdész, ajánlja Nozdroviczky Miklós; Buchalla Samu urad. erdész, ajánlja a titkár.

VII. A titkár bemutatja a nagymélt. földmívelési miniszterium f. évi 8549. sz. alatt kelt leiratát, melylyel az egyesületnek 10 példányban megküldi Tormay Béla „Vasárnapi beszélgetések“ czimü gazdasági munkáját terjesztés végett. A 10 példányból egy a könyvtár számára tartatván vissza, a többi ismertetés végett a választmány tagjai között osztott szét.

Ugyancsak a titkár jelenti, hogy Illés Nándornak „A futóhomok megkötése, befásítása és hasznosítása“ czimü munkája, továbbá Szécsi „Erdőhasználatlaná“-nak utolsó füzete megjelent.

Végül bejelenti a titkár, hogy a mult választmányi ülés óta a következő rendkívüli befizetések történtek:

a) ujonnan tett készpénz alapítvány fejében befizettek: Teschler Vincze 160 frtot, Roheim Károly 160 frtot, Wámoscher Nándor 160 frtot, a máramaroszigeti m. kir. erdőigazgatóság 600 frt.

b) régebben tett alapítványok törlesztésére: Özv. Füzy Dénesné 25 frtot, özv. Révész Károlyné 50 frtot, Harerer János 20 frtot, Aladics Emil 4 frtot, Szilárd Károly 20 frtot, Abrudbányai Béla 50 frt 25 krt, Belházy Jenő 20 frtot, Kovács Géza 60 frtot, Tavi Gusztáv 27 frt 10 krt, herczeg Odescalchy Arthur 20 frtot, Gelinek Tivadar 93 frt 63 krt, Lechner Gábor 160 frtot, Csik Gyula 20 frtot, Schillinger Adolf 20 frtot, gróf Wenckheim Rudolf 200 frtot, néhai gr. Festetics György örökösei 500 forintot, Tellyesnitzky Nándor 80 forintot,

Császka György 200 frtot, gróf Andrássy Manóné 300 frtot, báró Bornemisza János 100 frtot, Ertl János 200 frtot, Biebel János 200 frtot, ifjabb Kormány Mihály 100 frtot, Roller Adolf 33 frt 75 krt, az egri érseki főkáptalan 100 frtot, Hajós József 100 frtot, gróf Élez Károly 100 frtot, a brassói bánya- és kohó-részvénytársaság 160 frtot, Huzly Károly 100 frtot, Geiszler József 160 frtot, Láng Gábor 100 frtot, Jánossy Dénes 20 frtot, Ghyczy Kálmán 100 frtot. Horn Mór 200 frtot, Durst Emil 80 frtot.

c) A Wágner Károly alapítvány javára befizettek: a m.-szigeti m. kir. erdőigazgatóság 600 frtot, egyes egyesületi tagok (túlfizetéseik visszahagyása utján) 14 frt 19 krt.

d) A magyar erdőtisztek és erdészeti altisztek segélyalapja javára:

Leitner Elek 20 frtot, a m.-szigeti m. kir. erdőigazgatóság 600 frtot.

VIII. A jegyzőkönyv hitelesítésére Bedő Albert alelnök és Luczenbacher Pál választmányi tag urak kéretnek fel.

Bedő Albert,

alelnök.

Luczenbacher Pál,

választm. tag.

Tisza Lajos,

elnök.

Horváth Sándor,

titkár.

Lapszemle.

(To.) Egy vágható korban levő sima fenyő állab. A thüringeni erdő éjszakkéleti kiágazásán, a Schwarzburg-Sondershausenhez tartozó erdőgondnokságban, egy körülbelül 0·7 ha kiterjedésű, 75—80 éves sima fenyőállab van, a melyről Helwig erdőmester, a „Zeitschrift f. Forst- und Jagdwesen“ ez évi I. füzetében érdekes adatokat közöl; minthogy pedig a sima fenyő az erdészeti körökben általános érdeklődésnek örvend, nem lesz talán fölösleges, ha a nevezett szaklap után